

heller ikke noget Fordeelagtigt, tværtimod anføres der, at paa Grund af den Mangel, man har paa Følhopper, vil man dog give den ene foreløbig Anvendelse, og ligeledes siges der om en anden Hoppe, at det „ansees for rigtig foreløbig at beholde den“ af samme Grund. Jeg kan virkelig ikke faae Andet ud deraf, end at det hele Forsøg paa Arabien er slaaet feil. — Der er endnu et andet Punkt, denne Gjenstand vedrørende, som jeg skal tillade mig at berøre. De Herrer vide, at der af General Hegermann-Vindencrone er kjøbt nogle arabiske Heste, som ikke have fundet Naade for Commissionens Dine, og det vistnok med god Grund. Det maa være mig tilladt at underrette de Herrer om en Hestekjenders Mening, der har været Dommer i 20 Aar i den Slags Sager og som af Mange her i Salen er erkjendt for at være en ligesaa kyndig, som paalidelig Mand. Han udtalte sig meget stærkt imod det hele arabiske Project, og dernæst siger han: „De af General Hegermann-Vindencrone kjøbte Heste ere i den Grad slette, at Commissionen ingen af dem har antaget“. Nu beskriver han dem og fortæller, hvorledes man vilde have dem stationeret i Hølhæk Amt, men der havde man sagt Nei og frabedt sig dem. Han mener, at disse Indkjøb af arabiske Heste af General Hegermann-Vindencrone let kunne antages for grændsende til Galflab. Hvad der senere er blevet af disse Heste, kan jeg ikke sige Noget om. Det vilde være interessant at faae at vide, hvorvidt det Offentlige har Noget at bestille med dem, og den høitærede Minister vil maastee underrette os om, hvorvidt disse Indkjøb paa nogen Maade ere komne til Udgift for Staten. Jeg kan ikke tilbageholde en Bemærkning, der er gjort i Forbindelse med den Beskrivelse, der er givet om disse Berber-Hingste. Man har sagt mig for nogen Tid siden, at man var overbevist om, at de vare af den Bestaafenhed, at hvis General Hegermann-Vindencrone skulde have brugt dem paa sit Tilbagesøg i Syland, vilde han ikke være kommen nær saa hurtig til Morsø, som han gjorde. — Naar De, mine Herrer! ville have en yderligere Bekræftelse paa det Urigtige i at forisætte Stutteriet paa Statens Vegne, ville De finde denne Bekræftelse i samtlige

Strifter om denne Gjenstand, idetmindste i dem, jeg har seet; som ere komne ud i en Række af Aar. Jeg vil bede de Herrer lægge Mærke til Tidsskrift for Landoeconomi for 1858. Der findes deri mange Udtalelser af en Mand, som har indtaget en Plads i en tidligere Stutteri-commission fra 1832—39, og som med megen Interesse har fulgt Hestevæsenets Gang her i Landet, nemlig Statsraad, Justitiarius Drewsen. Han siger i et Foredrag, som blev holdt i Landhuusholdnings-Selskabet, at den Commission, som blev udnævnt 1832, ved Frederiksborgs Stutteri — det maa have været dette Stutteri, jeg troer ikke, jeg feiler — har fundet til dets Behov ikke mindre end 5,000 Tdr. Land Alger og Eng, 3,110 Tdr. Land Skovholme og Græsstrækninger; foruden dette havde det et meget betydeligt Hoveri og hele Byg- og Havrelandgilden af flere kongelige Godser, og desuagtet kostede det Landet et Tilskud af 60,000 Rd. Der fandtes dengang 659 Heste i Stutteriet, og Commissionen var kommen til den Erkjendelse, at det var et feilslagent Foretagende for at tilveiebringe gode Hesteracer i Landet. Han mener at kunne sige; at det Princip, der gjorde sig gjældende i den Periode, da Forordningen af 1837 kom ud, var, at Staten sørgede bedst, ikke blot for sine Finantser, men netop for sin Hesteavl, naar den ikke søgte at fremme den ved directe Midler, saasom Stamstutterier, Landbestellere, Præmier o. s. v., og han advarer mod at scribe længere frem paa den Vej, man i den tidligere Periode har betraadt. Han har tidligere ytret sig mod Loven af 1852, som fortsætter hele dette Stutterivæsen, og vil man have yderligere Bevjjs, vil jeg bede de Herrer erindre, hvad der foregik her i Salen i 1861, hvor vi havde den meget interessante Strid mellem den daværende Indenrigsminister og Professor Prosch, som paa en meget indtrængende, for ikke at sige voldsom Maade, angreb Regjeringen for dens uheldige Project. Man vil erindre, hvorledes Indenrigsministeren dengang tog til Orde derimod, og maastee vil man tillige erindre, at siden sluttede begge Parter Forlig for med samlede Kræfter at kunne falde over mig. Hvad der dengang blev udtalt, vilde være tilstrækkeligt til at fordomme det daværende og endogsaa det tilkom-